

هو

كتاب مستطاب

رجاء الفلاح

در شرح دعاء صباح از تأییفات جناب شریعتمآب آقا

حاج شیخ محمد جعفر شاملی

الشهیر بحاج شیخ آقا زید تو فیقه بهمت آقا

قائمیرزا علیخان لشکری

ماه صفر ۱۳۶۷ (قمری) ودی ۱۳۲۶ (شمسی)

طبع گردید

۱۴

۶۱۴

س

Shiraz . Jāpīgāne Māstāvī





سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

در دفتر کتب کتابخانه ملی
بشماره کم ۱۰۰۰۰
ثبت گردید



سَرَاجُ الْفَلَاحِ
بِشَمْرُ عَلِ الصَّبَا

لِبِرْ لِلْجَنَاحِ الْحَمِيرِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ عَلَى الْحَمْرَ خَلْقِهِ
مُحَمَّدٌ خَاتَمُ النَّبِيِّنَ وَعَلَى الْأَهْلِ بَكِيْهِ الطَّيِّبِينَ
الظَّاهِرُ بَرَّ وَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى أَعْدَادِ أَهْمِمِ الْجَنَاحِينَ
وَلَعْنَدَ - چین گوید محمد حبیر الشیری حاج شیخ آقا عفی عنہ که ابن
محقرنی است در توجه دعا، صباح ناییدم او را بر خار الفلاح -
اسد که ذاته گمن، برو گیرد - و سنه این دعا را امر حوم منفور غله ایشان
عنواص بخار خبار ابل میست اینها بسلامه میباشند ارباب مسجد هم بخار و ذکر فرموده
و سکان امیر المؤمنین یک مرار تقدیر دکتی الفجر به لاز الدعا - و دعا
را ذکر فرموده و بعد از آن دو سند دیگر میفراید و میرساند بحمد و الدخوا بعده
را آن میز نماید - و وجدتني بعض الكتب تستند اخلاقه - هنگذا
ئا ل الشیریت بمحیوبن فایحد السلوکی خلف زرگ بسفينة طویله
مکتب منها بخط استاد حمزه امیر المؤمنین و قاعده الغریبیت
پیش بنی غالب علی بن ابی طالب عليه افضل التحیات فاما هذه صور

لِبَسْتَ حَمَادَةَ الرَّسُورِ، أَنْجَى حَمَّ

هَذَا دُعَاءً عَلَيْنِي رَسُولُ اللَّهِ هَذِلِي اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَادَتْ
بِهِ فِي كُلِّ صَبَّاخٍ - وَهُوَ اللَّهُمَّ يَا مَنْ دَلَعَ الْمُنْجَى وَكَبَّ فِي الْخَوْ
كَبَّهُ عَلَى بَنْيِ الْمُطَالِبِ فِي الْخَرَابِ الْمُهْبَرِ عَلَيْهِ عَشْرَ شَهْرٍ ذِي الْحِجَّةِ
الْحَرَامِ مِثْهُ خَمْسَ وَعِشْرَ بْنَ مِنَ الْمُحَجَّةِ وَقَالَ الرَّشِيفُ نَقَانِهِ مِنْ
خَطِ الْمَبَارِكِ - وَكَانَ فَكَوْبَا يَا الْقَامِ الْكَوْفِيِّ عَلَى الْوَزْقِ فِي سَابِعِ
وَالْعَشْرِ مِنْ ذِي الْقُعْدَةِ أَرْبَعَ وَثَلَاثَ بْنِ وَتَبَيْعَ مَا ذَاهِنَهُ كِلَامُ
الْفَاضِلِ الْجَلِسِيِّ - وَمِنْ سَلَادَةِ وَابْتِ مَشْدَهِ عَنْ مُولَانَاهُ اهْمَانَهُ
كَلَّيْنِ مُوسَى الرَّغَيْمَانِيِّ الصَّادُوُّهُ وَالسَّلَامُارَادِيِّ بِيَارَهُهُ
الْدُعَاءُ - آزِ إِدِلَكَمَ عَلَى الْذَخِيرَةِ الْظَّعِيْنِ وَالْكَنْزِ الْأَوْفِيِّ كَانَ حَسَنَ
حَقِيقَتِنَا لَكُمْ - وَهَذِنَ أَحَدُهُنَا أَخْرَى رُوْيَا عَنْ مُوْلَانَاهُ اهْمَانَهُ
شِيَالِهِنَادِهِ دَرَلِي الْمَلَكِ الْعَلَامِ اَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى بَنْيِ الْمُالِبِ عَلَيْهِ
الْعَسَاؤَهُ وَالسَّلَامُ مِنْ ذَا وَهَيْلَى قِرَاءَهُ هَذَا الْدُعَاءُ دَالِسَالِهِ عَلَدَ
صَرَّا أَبْسَالِهِ هَذِي طَرَهُ اَمْدَاهُ بِصَيْرَهُ فِي ذَنْبِ الْمَلَيْكِيِّ سَعْدَ زَاهَهُ كَرِيْمَاهُ دَلَالَهُ
يَظْفَرُ بِهِ عَدُودُ دَكَلَهُنَّ قَدْهُ بِإِلَيِّهِ دَلَالَهُهُ وَصَعَدَ الْعَدَادُهُ إِلَيِّهِ
سَاجِدَهُهُ دَيْرَهُ مِنْ مَوْتِ الْمَفَاهِيمَهُ وَيَوْسَعُ سَلَقَهُ الْرَّوْقِهُ وَهُ
مِنْ وَضِيَهُ لِإِلَيْكَوْرِنَهُ فِي ضَنَاهُ وَفِي وَقْتِ الْمَوْتِ يَكُونُ إِلَيْهِنَانَ
هَفَّهُهُ وَآذَا بَعَثَ فِي فِرَهُ قَامَ مِنْهُ مَعْنَاهُ وَعَنْدَ رَاسِ الْقَبَهُ رَيْكَهُ
وَيَدْخُلُهُ الْحُجَّتَهُ غَنَثَهُ الرَّوْايةُ لَوْشَرَوْعَهُ بِنْ كِيمَ اَفْشَاهُ اَدَنهُ لَعْنَهُ



سُبْحَانَ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ يَا مَنْ دَلَعَ لِسَانَ الصَّبَاحِ بِنُطْقٍ تَبَلَّجَهُ
 خدا یا ای کسی که پر ون آور دزبان صبح را با گویایی در وشنای او -
 دَلَعَ - معنی حسر از زبان است - وَنُطْقٌ - معنی گویایی است و باء
 و نطق معنی صفا جست است و باه مصادر صبا جست است که معنی مع
 باشد و آن را باه های نیز گویند - وَتَبَلَّجَ - معنی در شندگی در وشنی ا
 پر تشبیه فرموده است صبح را بسان در وشنی صبح را بنطق و گویا
 و چنانچه بسان و نطق ظاهر سیگر دو مطالب قلبیه و اسرار خفیه آن نی هچین
 بو سطه صبح در وشنی آن ظاهر و آشکار سیگر دو آنچه مخفی و محظوظ گردیده
 است در حقیقت هنر طنزات شب و اضفافه لسان صبح و اضفافه نظر
 بتبیله اضفافه مشبه به باشد بشبهه و مکن است که تشبیه فرموده باشد صبح در وشنی
 از ابطریق هنر شعاره بالخنا یه ب شخص نطاق دزبان آور یکه بنطق خود کشف می شود
 از مطالب نماید - اشاره - سخا فنده و افرینشیده صحیح خدا است
 از آنجاکه مانعینم ولی بعد از آنکه پر ون آور دا اور امی عینیم چنانچه دعای رئیه
 در همان وقت که شیخ بهائی راه دینفتح الفلاح برای همان وقت ذکر فرموده
 یا فالیقه من حیث لا ارمی و مخرججه من حیث آدمی آنچه دضمیر میگردید
 بصبح -

وَسَرَحَ قِطْعَ الَّلَّا يَلِ الْمُظْلِمِ بَغْيَاهِهِ تَبَلَّجَهُ

ای کسی که روانه ساخت پاره های شب تاریکی های دهنم آن -

سَرَحَ - بِتَشْدِيدِ الراءِ بمعنى ارسال هست از سرحتُ الْمَاشِيهِ فِي المَرْعَى
اِذَا اَرْسَلْتَهَا لِرَعْى - يعني مها در وانه موندم مرکب خود را در پرا کاه تا
پرا نمایید - قِطَعَ - جمع قطعه پاره از هر حزیراً گویند و مُعْظَلُّم
معنی تاریک و بی نوز است و افاده تاگیده میکند چه تاریکی از خود
شب و لغظیل استفاده بنور - خَيَاهِبَ - جمع عینیب است
اسم چهله حرفي هست مثل جعفر جعافر - بینی تاریکی و اضافه آن شب چهل
اضافه لا انتهی هست و معنی اختصاص و باه در آن معنی مصاحبت
و ملاحت است - تَلَجَّهَ لَجَّهُ - معنی شوریدگی در هم بودن کلام است
و بعزمیه مراجعتات مقابله پاره پایی شب تاریک معلم بقیه با فقره
اوی بعزمیه استعاره بالکن یا تشییه فرموده ببین اختفاء و
امتحاب و مشتباه والتباصر صفات آنها بحیوانات گنگ که قادر بر
نهن فتنه و ذکر منح که معنی ارسال پرا کاه هست علی سیل التحیل است

وَأَتَقْنَ صُنْعَ الْفَلَكِ الدَّوَارِ فِي مُقَاتَلَةِ بَرِّ بَرِّ جَهَـ

یعنی ای کسی که محکم و هستوار گردانیده ایجاد و آفرینش فلک دارا
حال تیکه آن صنع و آفرینش ثابت است در اندازه‌پایی اطمانت نیست آن
اتفاقاً - محکم و هستوار ساختن فعل است و صنع - ایجاد کردن شئ
است و در صوره غل فرموده است - صنع الله الذی انفق کل
شئ - ایه ۹۰ دوادھیچه مبایغه - یعنی بسیار دور زنده
و مقادیر - جمع مقدار است چون مصادیق که جمع معرفه ایق است و متوجه
امدازه چیز است و نظر فدر فی مقادیر ترجمه مستقر است تحقیق

کاہنگی مقاپیز مسیر عبده = این جمله حال است از صنع الفلك
الدوار که مفعول یعنی اتفاق است و تبع اهمار زنگیت مذود است و
زینت دلک بکو اکب ثابتة مشدالله در این بحث است بقوله تعالیٰ -
إِنَّا رَبَّنَا اللَّهُمَّ إِنَّ الدِّيَنَ لِنَا بِنِعْمَتِكَ الْكَوَاكِبُ - و در این کلام
است و کنجایش کردند -

وَشَعْشَعَ ضَيْءَ لَهُ اَلْشَمَسُونُ وَرَبَّنَا جَحْدُهُ

ایک سیکھ آسمیت دمتری ساخت و شنی ذات آفتاب را ببراند
زبانه کشی والتماب آن در این چهار جمله را بعات بیموده
و شعشع الیعنی خلطا بعضه بعض آسمختن صنیاء و شنی و
فرق با من السیاء و نور هوان الصنیا و ما کان من ذات الشفی
سیال شمشن و النور ما کان مکتبًا مرضیه - الشمشن فی الاغة
الکوب التهاری المعروف - تاج - معنی زبانه کشیدن نشسته
و اضافه نور بناج اضافه لامیه و خصاص و ضمیر بجهه راجح است
و صنیاء آشاره حضرت مرتضیه فرموده است بطریق شفاه
با کنایه صنیاء ذات شمس اور حالت حرک و متوج بمحیمی باعیع مانته
با خوان علی بسیل التنبیل و تبییه فرموده است مرّه اغزی بطریق شفاه
با کنایه همان صنیاء و روشنی باعیع ممتاز را بزبانه نشتر -

يَا مَنْ دَلَّ عَلَى ذَانِيهِ بِسَذَائِهِ

ایک سیکھ دلالت و را بمنای مذود بسوی معرفت ذات بخوبی ذات

با شرذات خود... ای بازی - از ظاهر عبارت شریفه چنان برعکش
اذعان بوجو و حضرت واجب تعالی محتاج بليل و برہان نسیت بلکه
اجبل تعالی بهم مخلوقات را بحسب فطرت مغظود بر شناسی خود
فرموده و حاصلت باسته لال واقامت بر بان مدار و حدیث من
عرف بفسیه بیکی از معانی متحمل در آن که اقرب معانی است با ذہان شاپرده
تو اند بود که چون بند همچوی رسیده که خود را بتواند شناخت بی وجود
آب باب - بتواند خدا ای خود را بد و نه بباب و استد لال از
اثار شناخت و ایزرا استد لال از نفس وجود برذات واجب الوجود
لیست و دیگری طریق این است و طریق این را دو باب است بیکی
باب آیات النعیه و بیکی باب آیات افاییه - اما طریق لیبر اگرچه مصطلح دراد
این است که از عملت پی بعلول برند و مقصود در اینجا استد لال بوجود
است بر اثبات واجب الوجود تم پس حقیقت استد لال صفت است
بر خود نیست که میفرماید او لیکن کیف بر تذکر الله علی حکیل شیع شهید - و
همچنین آیات و عبارات ادعیه و اخبار و تحقیقات دیگر که این مختصر کنیا نشاند
وَتَنْزَهُ عَنْ مُجَاذَةِ مَخْلُوقَيْهِ

امی کسیکه در است از مشابهت و متماثلت با مخلوقات خود چه از قبول
جو اهر و مجرذات بوده باشدند چه از قبول اجام و اعراض نزهه ای
بعد عن المعاصی والنزهه بالعظم بعد و تنزیه الله تعالیه بتعیین
عما لا يجوز عليه من النقاير و تزهه ای بناء عد کافی المجمع و مجمع
جنسه فیه شاکله وجائسه شاکله و اتجاهی في الجنس کافی المجمع و مجمع

وَجَلَّ عَرْبَ مَلَائِكَةَ كَيْفَيَاتِهِ

ای کسیکه مبنی و بر و هست از فراهم آمدن کیفیات خود و ممکن است از کیفیات مخلوقات خود و در این سه جمله نیز مراعات سمع فرموده (ثالثیه) مراد نفی کیفیات است ازا و تعالی و کنایه فرموده تنفسی ملامیت کیفیات از نفسی کیفی از متوله لیس صفة حد محدود دد و مناسب صفات غیر تعالی است کیفیت و محمل است حنیفه کیفیات برگردانی مخلوق مذکور و ضمن مخلوقات کجا قتل فی قوله تعالی ای عدی لا واهوا فربا نه زاجع ای العدل المذکور فی ضم اعدلوا

يَا أَمْرَ قَرْبٍ مِّنْ خَوَاطِرِ الظُّنُونِ وَلَعْدَ عَرْبَ مَلَائِكَةَ الْعِيُونِ

ای کسیکه نزدیک است وجودش بقیدیق و اذعان خلائق - و دور هست از ملاحظه و درآمدن بخشش خلائق - لامتدکه الا بضرار و هو پیده شد الا بضرار و هو لطیف الجبهه - قرب بمعنی نزدیک است قریب بقرب از باب علم - و قریت بقرب از باب شرف قریت بقرب از باب نصر کما فی المحبَّة - خواطر - جمع خاطره مبني آمدیته که در دل خطور نماید - و ظنون - جمع ظن است مبني کمان و راد از این فقره بقیدیق و اذعان است و انتها ف خاطر بطنون اصنافه بیانیه است - و بعد - بمعنی دوری است - و ملاحتنه - نگریش بحثیم است - و عیون - جمع عین ا بمعنی حشتم -

وَعَلِمَ مَا كَانَ فَتَلَ آنِي كَوَنَ

سَعَاءُ الْفَلَاح

وَدَانَتْ بِهِرَبَاتْ شَهْرَيْشْ ازْبُوتْ وَجَتِيقْ آنْ چِرْغَضْ ازْهَبَاتْ
تَعْقِلْ عَلَمْ ازْلِيْسْتْ بِجَمِيعْ كَائِنَاتْ قَبْلَ ازْايجَادْ وَكُونْ وَدَارَينْ سَهْ جَلْمَهْ نَيْزْ
مَرَاعَاتْ سَجَحْ رَافْرَمُودْهْ رَبْذَانَكَهْ) عَلَمْ ازْاْهَالِيْسْتْ كَهْ قَهْصَانِيْ
دَوْمَغَوْلْ مِنْيَا يَدْهَرْ كَاهْ مَقْصُودْ عَلَمْ بَشَّيْ وَصَفَتْ شَلَّيْ بِهِرَدْ وَبَاشْ چَنَانَجَهْ كَوْئَيْ
عَلِيمَتْ ذَبَّدَأْ فَائِمَّا كَهْ دَرَانِيْجَامَقْصُودْ بَزَيْهْ وَقَيْمَامْ زَيْهْ بَرَدْ وَهَسْتْ
دَهْرَكَاهْ مَقْصُودْ عَلَمْ بَشَّيْ بَاشَهْ فِي نَفَرَهْ نَعَلْ جَيْسَقْتِيْ كَهْ تَعَا يَنْيَا يَدْبَرِيْكْ مَنْخَولْ خَجَّهْ
دَرَانْ فَقَرَهْ مَذَكُورَهْ وَاقْشَهْ وَحَرَفْ باوْ دَرَكَلَهْ بَهَا كَانْ زَايْهَسْتْ وَبَهْتَهْ تَكَيْهْ
مَعْنَى هَسْتْ - وَكَانْ وَيَكُونْ - دَهْ دَيْنْ فَقَرَهْ كَانْ تَاهْ هَسْتْ مَعْنَى وَجَدْ وَ
جَحْقَعْ دَهْ دَعَاهْ عَدِيلَهْ هَسْتْ - وَكَانْ عَلِيمَاهْ قَبْلَ ايجَادِ الْعِلْمِ وَالْعَنْلَهِ
خَداونَدِ عَالَمْ هَسْتْ بِهِرَمَلُومِيْ تَغْيِيرَهِيْ دَرَغَمَاهْ هَسْتْ وَعَلَمْ اوْبَاشِيَاهْ يَشْ ازْ
وَجْوَدْ آهَنَاتْعَادَتْ باعِلَهْ اوْبَعَدْ ازْ وَجْوَدْ آهَنَادَهْ دَهْ رَازَلْ مِيْهَهْ هَسْتْ آپَنَهْ دَهْ رَابَدْ
الآَبَادِهِمْ مِيرَسَهْ وَجَمِيعْ لَشِيَاهْ مَانَهْ ذَرَآتْ ہَهَا وَقَطَرَاتْ دَرِيَا باوْعَدْ وَمَقْعَدْ
کَوْهَهَا دَبَرِيْكْ دَرَخَانْ دَهْ يَكَهْ بَيَا بَانْ نَفَرَهْ دَنْ جَانُوزَانْ نَزَدْ عَلَمْ اوْهَوِيدَهْ
تمَذَكَرَهْ - دَهْ دَيْنْ سَهْ جَمِيعْ نَيْزْ عَضْرَتْ صَرَاعَاتْ سَجَحْ رَافْرَمُودْهْ -

يَا مَنْ أَرْقَدَ لَنْ فِي مِهْنَادِ آمِنَيْهِ وَآمَانَيْهِ

ایْ كَيْسِيْكَهْ خَوَابَاهِيْهِ مَهَارَهْ فَرَاهَشْ وَبَرَامَنْ وَامَانَهْ - دُقَادِيْبَضَمِ النَّوَمِ
وَلَعْصَمَهْ تَحْصَهْ بِنَوَمِ اللَّهِبَلْ وَاهِدَهْ اَيْ اَمَانَهْ مِهْنَادِ - جَمِيعْ اوْهَهَهْ وَ
آهَنَهَهْ اَهَهْ بَرَوزَنْ كَتَابْ كَهْ جَمِيعْ اوْكَتَهْ وَسَانْ كَهْ جَمِيعْ اوْاَكَنْ آهَهْ دَهْ قَوَلَهْ
آهَرَمَجَعَلْ الْأَرْضِ مِهْنَادِ اَيْ فَرَاشَاهْ وَقَهْدَآپَنَهْ مِنْيَا شَوَدْ بَرَاهِيْ بَصَبَسِيْ مَعْنَى
ما ہَوَاهِهِ وَجَمِيعْ هَهِهِ مَهَارَاهِهِ بَرَوزَنْ هَهِمْ كَهْ جَمِيعْ اوْهَهَامِيْ بَاشَهْ - وَالْأَمَانَهْ
طَمَانَيْنِهِ النَّفَسُ وَآهَامَانَهْ مَصَنَدَهَانَ وَقَدَهَيْسَتَهَانَ

رجاء الفلاح

الآمان في الحالة التي يكون عليها الإنسان في الأمان -

وَأَيْقَظْنِي إِلَى مَا مَنَحَنِي بِهِ مِنْ مِنْهُهُ وَالْحَسَانِهِ

بیدارگردانید مرابوی چیزی که بخشش فرموده مرابان از لغت خود و احسانناهی خود - ایقاظ - و آیقظنی ای بنهف من النوم - متوجهها ای مامنخنی ای افظاعی بیه والضمیر ای اجع الى ما امن فی من منه من بیانیه لل موضوع - (خلاصه) ایقاظ معنی بیدار گردانید نهست و تقدیم آن بالی متفهم معنی توجیه و دعوت بهمیت است و مادر کامنخنی ما و موصوله است و پیغمبر به عاید است بدار منخ معنی عطا و دمن در من منه بیانی است و مین جمع متن است به تشدید نون معنی لغت و احسان بسیکوئی کردن و مقصود اطمینار و اخبار است یا که همیشه خوازنبست بای نانهاهی و اعطایایی الی گردیده ام (کتوله) و که من موهد بهم - **فَتَبَّعَهُ قَدْ أَعْطَاهُنِي** -

وَكَفَ أَكْفَقَ السُّوْرَةِ عَنِي سَكَدَ وَسُلْطَانَهُ

با زدشت دست بای بدیر از من بقدر بی و قریش خود کفت بعنی باز شنی است انگاری و آکف جمع کف است معنی دستها کف الشی منعه فعل است صدعاشر بیکفت و اما آکفت جمع کف معنی مصدر بیت الیه او الراتحة مع الاصحاب جمع آکفت و سکهوف مثل نشر که جمع اونفس و نقوس آدمه است - و سوره معنی بدی است و چیزی که تنفس نماید از آن نفس آدمی - و عنی متعلق است بکفت و مراد از یه قدرت و قوت است و سلطان معنی غلبه و استعلاء است و تثییه فرموده است بطریق هست

بالكتابية سود بهی را شخصی که در مقام معاصر و معاشر باشد و امناوه
فرموده است اکفت را بسود علی سینی التحیل غرض آنکه جمیع اصحاب بدیهیارا
آنهم بازدشتة بجهت خود و غلبہ خود که کقوله و عظیمة مخوفة قند
کفایت در این شه جمله نیز راهات بسح را فرموده -

صَلِّ اللَّهُمَّ عَلَى الدَّلِيلِ الْبَكَ فِي الدَّلِيلِ لَا لَيْلَ

پارهند ایا رحمت فرما بر راهنمای بسوی خودت در شب بسیار تاریک
صلوة معنی دعا است یعنی طلب رحمت مزون و چون نسبت بحق تعالی
دهش مجدد معنی رحمت اذ آن اراده نهایت محارثه و رحمت خدا بر تخته هشت
عبارات است از تعظیم شان انحضرت در دینها با علاوه ذکر و اظهار دعوت
و تزویج ملت و ایقاؤ مشریعیت آنحضرت و در آنحضرت بشفاعت مدت و
وقضیف اجر و مشویت و دلیل یعنی راهنمای است چنانچه راهنمایی فرمودا
 تمام کاینات را دلیل ایل یعنی شب بسیار تاریک و همانی و مراد در اینجا
خوانی کفر و ضلالت و تاریکی جا پنهان است که آنها بـ صرمانه چراغ روشن خوب
تغیر شده سیرا جا منیر اینا جمع عائذک شاهیدا و مثبترا و نذربر او و دعیا
الله و سیرا جا منیر امیو شد و راهنمای شد .

وَالْمَأْسِكِ مِنْ أَسْنَا يَلَكَ بِخَبْلِ الشَّرَفِ الْأَطْوَلِ

یعنی رحمت فرما بر ترکت جویند و از جمله وسائل و هیاب توریمان بزرگوار
بسیار بلند و المآسک عطف على الدليل یعنی مسلک الشی و المآسک یه
و اعتقیم یه - در نسخه بخار المآسک است و یعنی انسخ المترکت میباشد هیاب

وَالثَّاصِعُ الْحَسِيبُ فِي ذِرْرَوَةِ الْكَاهِلِ إِلَاعِنَكِ
يعنى رحمت فرمادی خداوند ابرصا حب خلوص و پاکیزگی حب و فضایل
آیا و که نهاد علی مرتبه دو شر مرد سبطر قویی هست - ناجم - نعمت الله
کان خالص صاحبا فیما الثاصع و النصیب الحذا بصر الصابی فی عالم

حسب ناصع خالص من كل لؤم رکا في المجد، حسب معنى فضل
بادست که انسان با هنامفاخرت یعناید - ذرودة بضم وکسر ذات مجموع
علی مرتبه امر اربیل هرچیز است - والذروده بالکسر والضم
من محل شئ اعلاه في المجمع، ومتنه الحدیث ذروده الاشد
وستامه الجهاد ومتنه قوله رع، على ذروده كل بغير شيطان
وکامل میان هر دو شاهد است واعبل افضل صفت است ومعنی
سطر وقوی است - اعبل ضخم وظلظ - المجد - وکسره آن ها به
صفیت ارکا هم است و با انکه صفت رایز مثل افضل تعضیل و خول کسره
و تنوین جایز نیست بجهة منع صرفه لعلیین موجودتین در آن یعنی صفت
دو زن لغفل لیکن در حال اسلحه معنی صفت از آن بسبع خول لام
و ترقیب بر آن مکسور و آن مشود و خلاصه ذرود رکا عیبل عبارت است
از غایت رفعت و بلندی -

وَالثَّابِتُ الْقَدَمُ عَلَى نَحْنٍ يَفْهَمُ فِي الْزَّمَنِ الْأَوَّلِ

یعنی حجت فرماده اند ابرآبیت قدم بر مکانهای سراشیب لغزند
آن حال گوئی که آن مکانهای سراشیب لغزند در زمان اول بوده
ثبات معنی استوار میباشد ثبت فی المکان ای استقر پرثبات
قدم معنی استوار بودن وقت است الزحالیفه جمع زحلوفه و هی المکان
المخدرا الامس و صفحه هم الثابین القدمر علی نحالیفه های
الوقن الاول ای قبل المیتو و کتمه الدنه و این لر مجدها
ذکر معلومه ها والکلام استعاده (المجمع) و قبل الاطهان

وَعَلَى إِلَهِ الْأَخْيَارِ الْمُصْطَفَى بِنَبَّـرِ الْأَبْرَارِ

وَأَنْتَمْ لِلَّهِ مُصْنَعٌ فَيَقُولُ الصَّبَاحُ يَعْلَمُ بِكُمْ

الرَّحْمَةُ وَالْفَلَاحُ - وَبِحَشَائِيْ خَدَا وَنَّا اَزْبَارَى مَادِرَهَايِي
صَبَّاح رَاجِلَه بَاهِي آمِرَّ زَش وَرِسْتَكَارِي هَذَو سَادِسِ شِيَعَان مَاءِنِ
ابُوا بَبْ فَيْرَبْ دَارِ اَسْلَام شَوِيم مَصَادِيْع - جَمِيع مَصَارِع وَمَصَارِع
آتَى دَرِر اَكَوْنِيد - وَمَفَاتِيْخ وَمَفَاتِيْخ - كَبِيدَهْت وَفَلَاح مَعْنِي -
نَجَات وَرِسْتَكَارِي هَتْ وَمَرْفَت لَنْ لَغُو وَمَتَعْلِق بَافْتَح وَذَكْر مَصَارِع
الصَّبَّاح بَعْد اَزْآن اِيْصَاح بَعْد الْلَّا يَهَام كَه اَزْ فَنَم اَطْنَاب دَر
كَلَام هَتْ تَوَاهِم بُودْ چَاهِنَه دَه آتَيْه كَرْمَه - دَرْت اَشْرَح لَيْ صَدْرَه
حَرْفَه اَنْدَهْ چَهْ ذَكْر لَنَا مَسْتَفَاد وَمَعْلُوم مَگَر دَو وَمَطْلَب مَسْتَحَم كَه فَتَح وَكَثُورَه
جَيْرَه هَتْ كَه مَتَحَاهِي مَاوَست وَنَهْ كَرْمَه صَادِيْع الصَّبَّاح تَوْضِيْح وَقَيْرَه
آنْ نَهَايَه وَاهِنْ فَنْرَه مَشْتَهِنَه هَسْت بَرْسَهْت عَارَه باَلْكَنَاه يَه وَسَهْت عَارَه بَحْتَهْلَه وَ
تَرْشِيْح تَبَشِيه فَرْمُوده هَصَّبَّاح رَابِهَاه مَغْفُول بَلْطَرَهْت سَهْت عَارَه باَلْكَنَاه يَه وَاهِهَاه
مَصَارِع كَه اَزْ لَه اَزْمَه بَابْ هَتْ بَرَاهِي آنْ فَرْمُوده بَلْطَرَهْت تَحْبِيل وَالْعَاقَع فَتَح
مَبَعَّاَح فَرْمُوده عَلَيْهِ بَسِيل التَّرْشِيْح وَكَعْيَهَات دِيْكَر اِيْنجَاد اَرْدَه كَه مَقَام -
كَنْجَاهِش مَذَارِد -

وَاللَّبْسِنِي اللَّهُمَّ مِنْ أَنْفُضَ خَلَعَ الْهِدَايَةِ وَالصِّلَاحِ

و پوشان هر آنچه از خلعت ناتوانی داشتگی البا من
آنست خلوع جمع خلعت است بر وزن قطع که جمع قطع است
و جمع مکمل است و هذایت معنی را همانی د مراتب آن ناتوانی
است و صلاح - معنی شایستگی است و اضافه خلوع بده است و
صلاح اضافه مشتبه بہت مشتبه د البا س مرشح التشبیه است

وَآخْرِسُ الْأَهْمَالِ لِعَظَمِهَا كَفَيْنِ شَرْبِ جَنَانِيْنِ
كَنَانِيْنِ شَرْبِ الْحَسْوَجِ - وَبَكَارِهَا وَهَا ازْجَهْرِ حَمْتِ وَبَرْزَمِيْ كَهْتِ
رَاهْسَتِ دَرْحَوْصِيْنِ هَايِ دِلِ مِنْ حَقْمَهْ مَارِيْ فَرْدَتِيْ رَاهْ عَرْسِيْ مَعْنَى دَرْ
شَانِدِنِ هَتِ وَعَظَمَتِ بَعْنَى بَرْزَمِيْ وَلَامِ دَآنِ لَامِ اَجَلِ تَقْبِيلِ
مَيَاشَهْ شَرْبِ بَقْعَتِيْنِ وَدَرْبَعَنِيْ اَزْلَنِيْ شَرْبِ بَكَرِشِيْنِ كَهْ
نَعْبَسِيْ اَزَابِسَتِ - وَلَكَمِ شَرْبِ
اَصْنَافِهِ اَنْجَانِيْنِ اَصْنَافِهِ لَامِهِتِ جَنَانِيْنِ لَغْتَهِ جَيْمِ مَعْنَى دَلِهِتِ
وَبَنَانِيْنِ جَمِعِيْنِيْنِ وَبَنَوْعِيْنِيْنِ حَقْمَهْ رَاهِيْنِدِ وَخَوْعِيْنِيْنِ فَرْدَتِيْنِ
وَاصْنَافِهِ بَنَانِيْنِيْنِ خَجَّوْعِيْنِيْنِ اَصْنَافِهِ لَامِهِتِ طَاهِرِاَيِّيْنِيْنِ كَهْ تَشْبِيهِ فَرْمُودَهْ بَاهِ
بَطْرِقِ هَتِعَادِهِ اَمُورِيِّيِّهِ رَاهِكَهْ مَقَارِنِ خَشَوْعِيْنِ دَلَازِمِ خَشَوْعِيْنِ هَتِ
اَزْلَتِشَالِ وَامْرِ وَنَوْاهِيِّهِ كَهْ هَرِيْكِ وَرَاهِيَّيِّ قَاوِبِ وَازَالَهِ اَدَنِسِ نَفْرَلِهِ
ذَنْوَبِ بَنَزِلِهِ حَقْمَهْ زَلَالِ هَيْسِتِ بَنَانِيْنِيْنِ مَعْجَمِكَهِ اَصْنَافِهِ بَنَانِيْنِ
دَرَانِخَشَوْعِيْنِ وَتَشْبِيهِ فَرْمُودَهِ مَرَّةِ اَخْرِيِّ بَطْرِقِ هَتِعَادِهِ بَالَكَنِيْيِهِ يَهْمِينِ اَمُورِ
تَشْبِيهِ بَنَانِيْنِيْنِ رَاهِكَهْ تَعْبِيرِزِ آهَنِيْنِ بَلْعَظِيْنِيْنِيْنِ شَهِيْنِ مَهْمَبِتِ
الْاَصْنَافِ اَسْنَحِ الْعَرْقِ دَرَانِسَاجِ دَاهِثَارِعَنَاءِيَاتِ وَفِيَوْصَنَاتِ الْبَيْهِهِ وَذَكْرِ
فَرْمُودَهِ عَلِيِّ سَبِيلِ التَّحْيِيلِ وَذَكْرِ مَشْبَهِهِ دَهْتِعَادِهِ بَالَكَنِيْيِهِ يَهْتَمِ اَسْتِهِتِ
اَكْنِهِ بَلْعَظِيْنِيْنِيْنِ لَهْ باَمِشَهِ يَا بَلْعَظِيْنِيْنِيْنِ غَرْمُونِيْنِيْنِ فَيِهِ بَلْعَظِيْنِيْنِيْنِ
كَهْ وَقْتَهِهِ خَلاصَهِ كَلَامِ دَرَانِيْقَامِ تَشْبِيهِهِشِهِهِ اَهْتَالَاتِ وَامْرِ وَنَوْهِ
الْهَيِّ اِزْجَيْشِتِ اَهِيَّيِ قَسْلَوبِ وَاهِمَاءِيِّ ذَنْوَبِ بَحْقَمَهِ هَايِ خُوشِگَوارِ
اِزْجَيْشِتِ اَسْنَاجِ دَاهِثَارِ بَدِرِ خَتَتِ هَايِ جَامِيْهِهِ

رجاء الفلاح

وَاجِرْ اللَّهُمَّ رَبِّنَا مَا فِي نَفْرَاتِ الْدُّمُوعِ

یعنی دائم دستگردان خذاده از جته خوف و ترس از خودست از گوشه
هاي پشم من سيلان گردن استخوار آيار دان گردن استخماري سيلان
گنده را - آجير جريان معنی ردان گرداينهون جسيم هم آمد -
المصبه ۲ و في ميادل على الحركة والاصطراب ان يكون على وطن
فصلان كغليان وجحولان وحقفان وسيلان وحرمان
وھيئت مبني خوف ويتم است دلام لا حبل وغيش آميد
چند نواع بضم ميم گوش هشتم وجمع آميد مثل پردايبارگه در جمع آن نقل
وقلب داقع شده است - ذراست - جمع ذرات مبني سيلان
برون است - دموع - جمع دموع است مبني شک هشتم داصنافه
ذرات به نوع اصنافه لا يمه است - و قاضي هير حين ميدى
در شرح ديوان گويد اضافه ه بيان در کلام عرب ميري است شابع در تحقیق اضافه
صفت بمحض و موصوف لصفحت پنج هشتاد و سکلفاتي که در پی
نحو است نست -

المُنْجُد - خُرُق بضم خ وفتح ح وسكون ن، همله درشتی وبدخونی وخلاف
دقیق است - وَأَزْمِتَه - جمع زمام معنی فهارست و علی القیاس از
همله پاشه بعد از نقل حرکت میم بآفیل دریم ادغام آزمته شد
وتفوّع بفتح قاف مذلت و خواری است و شاید تشبیه فرموده باشد
بکی و تندی مودن را که ناشی از بدخونی و درشتی است بگوی سرش
بطریق استعاره بالکنایه و ذکر زمام و فهار به تجھیل است -

إِلَهَيْنِ لَهُ تَبَارِكَ دِينُنِ الرَّحْمَةِ مِنْكَ مُجْسِنُ التَّوْفِيقِ

فَمَنِ السَّالِكُ بِنِ الْيَكْ فِي وَاضِحِ الظَّرِيقِ رَوْفَهُ
بعض النسخ في واضح الظريق - یعنی ایندایی من اگر پیشی نمیگرفت
مرا رحمت از جانب تو بیکوئی توفیق پرس که بود راه برند و راه سوی
طريق توده حال تیکه اون طريق و شن یار و شن تین راه هاست الله
معنی خدا است اضافه شده بیا هنکم بجهة استعطاف در صلما الی
بود و حرف ما بجهة تعظیم منادی مخدوف شد ابتدا یعنی پیشی گرفتن
است اینجی فعل چون لعزم دادنون و قایه و یاد هنکم در صلما حمیت
و رحمت بمعنى بخشش و افت و هربانی است و شن معنی نیکوئی است
و با در آن با دسبیب یا باه ملاس است معنی مع در حیرحال و اضافه
اش بتوافق اضافه لا میه است یا بیانیه - توفیق هیا گردیدن و ماذ
شدن سباب است بجانب مطلوب خبر و سالیک بمعنى راه و داده
و اسم فاضل است یعنی ذا هب و دائل و باه از برای تقدیه و مفعول دیگر

سَجَاءُ الْفَلَاح

دیگران متعهده و آن طریق است - وَقِيٌّ وَاضحُّ الطَّریقِ حال است
از مفعول ثانی و طریق صفت راست - وَالثَّالِثَ - صفت است
از برای مفعول خدر که طریق است - وَاضحٌ - معنی و مشتہت
و در بعضی نسخ اوضح است و آن فعل تفضیل است و اضافه بطریق
شده و طریق مضارف الیه معرفت بلام جنس و مغایع عموم - .

وَإِنْ أَسْكَلْتَنِي آنَّكَ لِقَاتِلِ الْأَمَلِ وَالْمُنْ

فِيمَ الْمُقْبِلُ عَشْرًا فِي مِنْ حَكْبَوَةِ الْهَوَى -

معنی و اگر و اگذاره مینمود مرآ پردباری تو بخشاننده آرزو و خواهشها پس
که خواهد بود در کذر نه و عفو نماینده لغزشها می من که ناشی است
از پردازدن من از پردمی هوا و هوس - استلزم - معنی و اگذار و
است - الاناه الوفار و الخلل الأنتظار والتمهل -
المجهود - پس آن بعد بر وزن حیات معنی پردباری است وقتا
معنی کشاننده و اضافه قابل وصفی اضافه مشبه به است به
مشبه - وَأَمَلٌ - معنی آرزو است - وَهَوَى - جمع منیه بعض میم و
سکون نون وخفیف یا مفتوحه معنی میل و خواهش است و مفہیل
معنی در کذر نه و عفو کشنده - وَعَشْرًا فِت - جمع عشره معنی زلت و
لغتش قدم است - وَكَبَوَةٌ - بفتح کاف و سکون باه لبردا زدن
است - کبا لوجهه تکبوا - داراین ماوه است - ان الجواه قد
تکبوا - وَهَوَى - خواهش میل بجز پای است و اضافه کبوه بهوی

اضافه بسبب هست سبب - کاتم حضرت لا تبیه فرموده هست بطریق
اشعار و هدایا دخواهش ناینفس را برگوی که برود در میاید و صاحب
خود را بهلاکت می انداند -

وَإِنْ خَذَلَنِي نَصْرُكَ عِنْدَ مُحَايَةِ النَّفِيسِ وَالشَّيْطَانِ

فَقَدْ وَحَكَلْنِي خِذْلَانِكَ إِلَى حِيثُ النَّصِيبِ وَأَنْهَانِ
یعنی واگر و اگذار ناید مرا بخدمت نصرت و پاری تمر مودون تو هنگام محابا و
جنگت نفس و عقل من با شیطان یا بالنفس ایاره و شیطان پس تحقیق
که واگذارده هست مراد ترک نصرت تو در مقام و محل بخ و شفقت و
امیدی - خذل لان - بکسر خواه معجم معنی خوار آردان و پاری شنودن
است - نصر - یعنی پاری مودون هست - و محاکمه - معنی جنگ
و کارزار کردن و مراد الغض - بد آنکه - ممکن است مراد نفس ناطقه
انسانیه باشد که آزاد اعقل و نفس مطمئنه نیز گویند در اینصورت مراد از محابا
نفس و شیطان محابا بر عن انفس و شیطان خواهد بود و احتمالات دیگر نم
در این باب پیباشد ولی این احوال اقوی خواهد بود - و کل - فتح و د
و سکون کاف و اگذار دن هست (و سچکت) از طرف ف مبنیه فرم
هست و معنی چاه و مکان - و نصیب - فتح زون دصاد محله معنی
رنج و شفت و مضائق الیه چیز واقعه ده چه امنا فه چیز بجمله آ
یا فیله دامنیست بلکه کجا هی لمعرفه و انصهار فهم نمایند چنانچه ده این فقره
شریفه است - حرمان - یعنی نامیه می هست .

إِنَّمَا أَتَرَاهُ مَا آتَيْتُكَ إِلَّا مِنْ حَيْثُ الْأَمْالِ أَمْ
عَلِقْفُتْ بِأَطْرَافِ جَالِكَ إِلَّا يَجِدُنَّ بِأَعْدَبِنَ

ذُنُوبِي عَوْنَادَارِ الْوَصَالِ - اِيَّهَا مِنْ اِيَّامِ

مَيْنَى مَرَاجِنِي تَحْقِيقَ كَهْبِي مَيْسِدَ الْمَرَاجِنِي مَيْلَهْ دَامَ پَرَگَاهِ ثَوازِ
بِرَائِي اِمْرِي مَكْرَجَبَهْ آرَزِو بَابَلَكَهْ اِيَا چَنْكَهْ زَوَهَامَ باِسْبَابَ تَوْلَغْنِي بَهْ
چَنْكَهْ درَزَدَهَ اَمَ باِسْبَابَ زَيْسَجَهْ حَالِي مَكْرَجَبَهْ قَتَسِيكَهْ دَوْرَگَرَدَانِيَهْ
هَسْتَ مَرَاجِنَهَانَ مِنْ اِزْزَدِيَهْ بَحْضَرَتْ تَوْ - دَوْلَيْتَ - تَشْبِيتَ پَرَدَه
کَهْرَعَالِمَ بَعْنِي عَلِمَ هَسْتَ وَهَزَهْ سَتْهَامَ جَهَهْ تَحْقِيقَ تَشْبِيتَ آنَ دَوْلَيْتَ
بَعْنِي عَلِمَ اِقْتَنَاعِي دَوْسَفَولَهْ بَنْيَايِهْ مَفْعُولَهْ اَوْلَهْ يَا مَسْكَلَهْ ثَمَانِي جَهَهْ مَا آلِيَقْتَلَهْ
إِلَّا مِنْ حَدَّثَ الْأَمَالِ - وَسَلَكَهْ مَانَفِيَهْ وَآلا كَلَهْ سَتْهَشَنَاعِي مَفْرَعَ اِنْفِي
هَسْتَ دَوْاَقَعَ دَرْسَوْقَعَ سَتْهَشَنِي مَنَهْ - وَحَيْثُ تَقْيِيَهْ هَسْتَ يَا مَكَانِي
دَوْلَهْ دَرْنَظَرَهْ قَفَرَاطَرَهْ ثَمَانِي اِشَهَرَهْ - اَمَالِ - جَمِيعَ اِمْلَعْنِي آرَزِو مَانِهَه
اِرَثَهْ دَأَمَارَهْ - دَأَهَرَهْ - سَقْطَهْ هَسْتَ بَعْنِي بَلَهْ يَا بَعْنِي هَزَهْ سَتْهَامَ
دَأَخْرَابَهْ وَسَتْهَكَاهْ رَاهْ كَلَامَ اَوْلَهْ - وَعَلِقْفَتْ - بَحْمَرَلَامَ اِزْبَابَ
عَلِمَ يَعْلَمَ وَهَمَ اِزْبَابَهْ ضَرَبَهْ يَضْرَبَهْ دَصَدَرَشَ عَلَوْ بَفْتَهْ عَيْنَهْ دَهْ
سَكُونَ لَامَ دَعَلَقَهْ بَكْبَرَعَيْنَ دَسَكُونَ لَامَ هَرَدَوَهِي آيَهْ بَعْنِي تَشْبِيتَ
شَتَنَهْ وَچَنْكَهْ زَوَنَهْ بَحِيزِي هَسْتَ - وَجَالِ - جَمِيعَ حَبْلَهْ هَسْتَ بَعْنِي
دَيْمَانَ دَرَادَهْ اِزْآَنَهْ سَبَابَهْ مَوْصَلَهْ بَقَاصَهْ اِلْيَهَهْ هَسْتَ - دَأَلَهْ

وَالْأَجِينْ بَا عَدَتْنِي - هَسْنَى وَمُقْرَبُ ازْ نَفْنِي مُسْتَعْدَادَ ازْ انْكَارِهِت
وَمَرَأْيَهُ دَارُ الْوَصَالِي دَارُ قُرْبَ بِحَضْرَتِ اقْدَسِ احْدِيَّتِ هَتْ رَوْحَل
مَعَايِنِ هَتْ كَهْ دَائِيمَ اقْبَالِ مَنْ بِدَرْگَاهِ تَوَازِنْ بِرَاهِ آَرْزُو پَكْشِتِهِيَاتِ
نَفْسَانِيَهُ بُودَه وَهَرْ كَرْ بُودَه كَهْ تَوْسِلِ بِاسْبَابِ قُرْبَ تَوْجِهِ بَاشِمَ كَهْ
مَقْصَفَ بَكْنَاهِ بِنَاشِمَ كَهْ مَنْ ذَرْسَيْحَ حَالِي خَالِي ازْ كَنَاهِ بِنَوْدَه اَمْ عَرْضَ
اَعْتَرَافَ بَعْدَمِ قِيَامِ كَجْتَوقَ بَندَگِي وَبَوْسَيْحَ نَفْسَ اَسْتِ كَهْ عَلَى عَرْلَه اَزْ
وَيِ صَادِرِ كَرْ دَيدَه هَتْ - -

فَيُؤْتَى الْمَطْبَعَةُ الِّتِي أَمْتَطَتْ نَفْسِي مِنْ هَوَاهَا
کس چه ب مرکبی است که سوارشده برآن لفشر می بازیموس خود به علیه
که دم کما آن یعنی کلمه مدح و نوا فارع اعطیه است و مفاد فاعل اعطیه حصول
صفحون آیتی است عقیب با قبل در زبان واحد بد و نه لسته و تراجمی
مطیة - الداینة مطلعی سیرها - معنی مرکب است - و الیتی
موصول و مخصوص بهم - و امتطیت - صلیه الیتی و استطاء عبارت
است از اخذ مطیه و عاید موصول که ضمیر مفعول است محدود ف شعید
امتطیها و نفسی فاعل امتطیت - و من هواهها - میین مفعول محمد و

لَوْا هَا لَهَا مِنْ سَوْلَتْ كَمَا ظُنُونُهَا وَمِنْهَا هَا
بینی پس هر چند ارجمند است آه از برای چیز کیه زنگیت داده ای چیز
را برای نفس من بگانه ای و آرزوهای او فاء در و آن فاء فضیحه است
مخصوصاً از شیرعلی محمد و فی که مستفاد از فرات سایقه گردید

واهًا سه کلمه ایست که مستعمل بپاشد و در مقام استبعاد باز خوبی چیزی
و در مقام تمهیف و تاصرف بر چیزی و مراد در اینجا معنی خربه باشد
و نصیحتش بر مصده ریت هست و منقول بصیرت و قائم مقام مصدر و
بجای تأسفاله مستعمل شده بتعظیر تأسفه تأسفاله مثل اهای مبنی که
که بعینی تو جو عالمی که است بتعظیر تو جمعت زوج عالمی که و محتمل است
که بعد از نقل بصیرت منقول باشند و در این صورت منصوب شخواهد
بود بلکه فتح و بنی بر فتح و تزوین جهت تأکید خواهد بود مثل تزوین در صیه و میه که
بنی پرسکونند و تزوین در آنها جهت تأکید ریت هنایت اگر داهم بر تعظیر سیم
قبل بودن از اسما ای است که لازم التزوین است مثل و بهای بخلاف صیه
که مزون و غیر مزون هر دو مستعمال میشوند و بر هر قدر دیر لام در ملاست
جهت جیان تأسف له است کافی سفیالک و کافی هیئت لک
و ماء موصوله پایا موصوفه است و توییل بنی آر است و زینت و اون
و سهل و آسال و المزون است امر غلطیم است ما خود از رسول معنی است خدا
ضریم مفعول در آن مخدوتف است راجع بنا . -

وَتَبَّأْلَهَا إِجْرِ آتِهَا عَلَى سَيِّدِهَا وَمَوْلَاهَا
يعني ہلاکت با و از برآمی نفس من بسبب جُرات با و آقا و صاحب
خود تبتاً مفعول مطلق غسل مخذ و فن هست به قدر یه رثبات و تبت
معنی خسراں و ہلاکت هست - جُرات - معنی دلیری مسود و لام دران
بجهه تعلیل - وَسَيِّد - معنی آقا و بزرگ کو کسیکه مغلوب غصب
خود نشود و کسیکه فایق شود بر قبیله خود از جهه حسیر و شیکی و مکارم

خلاق و کیکه علیم و بودبار باشد - و مولا - یعنی خداوند و صاحب ا

اَللّٰهُ قَرَعْتُ بَابَ رَحْمَتِكَ لِيَلِدَ رَجَاهِكَ

یعنی اینجا وند من کوبیده و ام در حیثت سرامی تو را پست امید خود قرع - بشدت کوپیدن و بادا و با استفراحت است و ظاهر نهیت که نهیته فرموده رحمت آنی و ابطريق استعاره بالکنایه بسبیت و ضایع باب بر حیثت و ذکر قرع که از طایبات باب است علی بیل العین و اثر و تشییه فرموده است رجا و همبه خود را ابطريق استعاره مذکوره بش忿 و اضافه یه با آن فرموده علی بیل التجییل -

وَهَبَتُ إِلَيْكَ لِإِحْيَا مِنْ فَرْطِ أَهْوَانِ

و کرخیم بیوی توده حال تسبیکه پناه گیرنده ام جتو از بسیاری ہواهای نفس خود - هربت - مگر خیتن است - و للاجی - پناه گیرنده و منصوب است برحالیت و من فرط اهوای متعلق بربعت و اشاره به فیض و ای الی الله -

وَعَلَقْتُ بِأَطْرَافِ حِبَالِكَ أَنَا مُلَدَّ وَلَاهُ فِي

علقت - بفتح عین معلمه ولا ممثده از باب تفصیل و مصدر آن تعليق است یعنی آدمخیتن - و حبال - جمع جمل است یعنی ریسمان چنانچه گذشت و مراد از آن میتواند بود که وجود مقدس پنجه هم و آل اهلدار آن سرور بوده باشد که تو لا و دوستی ایمان فرض عین بزرگ

رجاء الفلاح

عالیان مبنایه این هست هم عمار و فرموده هست جمل را برای ایشان از این حیثیت که مستکد پیشان سبب ترقی و نجات ابدی است آنامیل - بمعنی آنکه و آنکه سر انگشت هست (افعل با طلاق هر که و مگزه دعینه) یک جمع علی افعال - نحو ای جمع اصایع و آنکه آنامیل و آجد احادیل - دلایل - تکبر داد معنی دستی یعنی آرخیته ام باطراف ریحانها و سایل تو مرانگستان دستی خود را و حاصل مقصد مستکد و تثبت بوسایل تقرب حضرت محمد است

فَاصْبِحْ اللَّهُمَّ عَلَّاكَ أَجْرَ مُتَّهِمٍ مِّنْ ذَلِيلٍ وَّ خَطَا

یعنی پس درگذر خداوند از آنچه یافت شده از افراد و نعلی من صحنه - یعنی درگذشتن است و فاردا آن نهادی متعلق به پیغمبر مستفاد از سابق تقدیر آن قرعت باب رحمتک و علقت با خرافه هبک فاسفح است - یا اهلی عن جرائمی و ذلی و خطائی و کان ناقصه و من در من ذلی بیانیه و ذلک بمعنی افزایش را فتادم - و خطاء مقصوراً و محدوداً نقیض صواب را گویند - پس خلاصه هرگاه در حمایت همایی تو را کوبیده ام بدست امیدواری خود و پناه آورده بتو مستکد شده ام بوسایل تقرب بتو پس درگذر خداوند از آنچه یافت

وَأَقْلَمْ اللَّهُمَّ مِنْ حَمْرَعَةٍ رِّدَائِيْ وَجَنْبَرَةٍ بَلَائِيْ
فَإِنَّكَ سَيِّدِيْنِي وَمَوْلَائِي وَمُغْتَمِدِي فَرَجَاهِنِ
فِي مُنْقَبَائِي وَهَشَوَّا

سِجَادَةُ الْقَلَاعِ

۴۷۸

إِلَهِي كَيْفَ تَطْرُدُ مِسْكِينًا إِلَيْكَ مِنَ الظِّبَابِ
هارباً - يعني اي خداوند من پاکونه رد فرمائی و درگردانی
مسکین دلمای را که پناه آورده باشد بجانب تو در حالتی که این

از گذاهان خود بوده باشد - کیف - کلمه است فهم است بجهت انکار و
ظرفیت بعنی رد مزون و درگردانیست و میتوان بحسب مصلحت
لغت مفعول است و بجهت مبالغه معنی دایم یا کوچک مثلاً منطبق که بعنی دائم انتظاق
نقل مزونه اند آنرا از آن معنی بینی کشیده ساکن گردانیده باست او افراد
دیگر پیش از این سکین و فقر انسنت که سکین کوی است که دارای
بیچارگی باشد و نقیر کسی است که مؤمنت کافی دوافی نداشته باشد و
اعیانی عکس این لغت اند و معنی اول انسنت و این مقام است و لذت
آنها لغت نهاده نکانت بلساناً کیف نعیمه لوان فی البحرة نویسنی شان
است - و اینجا آن - بینی چاه بردن صدر را باب افعال و مبنی الفعل نو
متعلق است با اتحاد با به هماریا و هنادی ب معنی کریم نده است
حال واقع شده از فاعل اتحاد و مراد از تو به و بازگشت بسوی خدا و نهاده

امر کیف مخیتب مستتر شد اقصد ای جنایات ساعیا
ینی یا محروم میگردانی یا بلکه حیگونه خودم میگردانی طالب راه و هستی را که
ردی آورده باشد بجانب تو در حال یکه شتاب گشته است - امر - بردو
قسم است متصله و منقطعه اما متصله بجهت اصاله منی لا حق است بسابق و
این صورت واقع نمی شود که بعد از حرف است فهم این چنانچه در این عبارت
مشربه واقع است بعد از کیف که معنی است فهم و استغفار هسته و در اینجا
استعمال آن متصله است و آن منطقه پر آن معنی ایل و بجهت اضراب و انتقام
است از معنی کلام سابق میگذرد لاحق و نوع کیف بعد از آن برای تاکید
و مهار نه است و در است فهم - مخیتب - ذل است قبل معاطفه از باب

مَرْجَأَ وَالْفَلَاج

٢٩٤

تفصیل و مصدر آن بعینی محروم ساخته و عدم پارهی است فی المجمع -
خَيْبَتِ الْعَنَائِبُونَ هُمُ الْأَذِينَ قَاتَلُوكُمُ الظَّفَرَ بِالْمُطَلَّوْبِ
وَالْخَيْبَةُ الْكُحْرُمَانُ وَالْخَسْرَانُ وَخَيْبَةُ اللَّهِ بِالْتَّشَدِ مُهْدَ
جَعَلَهُ خَلَا بِالْخَلَاءِ مُسْتَرِشَدًا - طالب را راست الرشد
خلاف الغی و القلائل و فسر با صابه الحق - ساعی تبا
نایند و سایعیا - در اینجا حال داقع شده است از فاعل فعده

آفر کیف زد خلماً نار داره ای جیا ضلک شادیا
یعنی لذای حسنه نوره بنای و بر سیگر دانی شنیده را که وارد شده است
در دریا یا نی و حمیت بی پایان تو در حال تسلیکه چشیده باشد جرعه از
زلال حمیت نیز خلماً نیز معنی لشفته است - و جیسا نیز -
جمع حوض است مراد از آن بخار حمیت الی است - و بشایر دیگر
حال است از فاعل و داد بتعذر طالب لشرب -

كَلَّا وَجَيَا ضُلُكَ مُتَرِّعَةٌ فِي ضَنْكِ الْمَحْوُلِ فِي الْبَكَّ
مَفْتُوحٌ لِلْغَلَبِ وَالْوُغْنُولِ - یعنی هنپیشین است که
لهمان نایوسی کرده باشم در دنای و محروم سازی و حال آنکه حوض نایی
رحمت تو از زلال رحمت پر دامال است درینکنی فکر کنم یاد خیر کنم
زمین شنک و در رحمت سرای تو باز دگشوده است از برای طلب
کردن و پناه جستن - کَلَّا - کلَّا - دع است یعنی هنپیشین است
مُتَرِّعَةٌ - بفتح راء صیغه مفعول از باب افعال معنی معلوم برگردان

شده - آنرَعَ الْمَلَائِكَةُ أَمْلَأَهُ الْمَجْدَ - ضَنْكَ بِمَعْنَى صَنْقَ
وَتَكْنِيَّةٍ - وَفِي الْجَمْعِ فِي الدُّعَاءِ اللَّهُمَّ اجْعَلْ لِي مِنْ
كُلِّ ضَنْكٍ مَخْرَجًا إِلَيْهِ مِنْ كُلِّ ضَيْقٍ - مُحْوَلٌ - جَمْعُ مَحْلٍ
بِفُتحِ مِيمٍ وَسَكُونٍ حَاءٍ يَسْ وَخَشْكَلٍ زَيْنٍ رَأْكَوْنَدٍ مَحَلٍ بِعَنْيِ اجْدَبِ الْأَرْضِ
بِسَعِ مُحْوَلٍ دَرْزَنْ قَلْبَيْبٍ وَقَلْوَبٍ وَافْنَانَهُ ضَنْكَ بِمَحْوَلٍ اسْنَافَهُ لَامِيَّهُ
وَمَرَادُ ازَآنَ اوْقَاتَهُ كَمْ آبَيِ وَخَشْكَلَ سَالِيَّهُتْ وَكَنَايَهُ سَهْتَ ازَاؤ
قَاتِيَ كَهْ ابَوابَ رَحْمَتْ وَرَافَتْ سَهْ دَوْبَاسَتْ وَكَسِيَ رَبِّكَسِيَ شَفَقَتْ وَ
رَافَتْ بَيَاشَهُ - وُغُولٌ - بِعَنْيِ دَخْوَلَاسَتْ دَرْشَيْ دَمْتَوَارِيَ شَاهَ
دَرَآنَ - وَغَلَلَغَيْلَ وُغُولًا وَغَلَلَ عَلَى الْقَوْمِ مَرَدَخَلَ عَلَيْهِمْ
فَشَرِبَتْ مَعْقَمَهُ مِنْ غَهْرَانَ يَدِ عَنْيِ - الْمَجْدَ -

وَأَنْتَ غَايَةُ السُّؤْلِ وَنِهَايَةُ الْمَأْوِلِ

وَفِي بَعْضِ النَّسْخَ - وَأَنْتَ غَايَةُ الْمَسْؤُلِ - يَعْنِي تَوْلِي مُعْلَمَاتِ
وَخُواصَقَمَ شَدَهُ وَنَهَايَتِ مَامُولِ دَائِيدَ دَاشَتَهُ شَدَهُ كَهْ فَوْقَ تَوْمَطَلُوبِ
دَائِيدَ فَيُبَيِّنُ - سُؤُلُ - لِيَقْرَئُمْ بَيْنَ مَحْلِهِ وَسَكُونِ هَمْزَهِ تَيْرَمْ بَعْنِي
سُؤُلَ اَنْتَ كَهْ قُولَهُ - لَفَتَذَا وَيُبَيِّنُ سُؤُلَكَ يَا مُؤْسَنِي اَيِّ
مَسْؤُلَكَ - وَدَرِ بَعْضِي لَسْخَ اَسْتَ مَسْؤُلِ اَسْمَ مَسْؤُلِ اَزْسَلِ بَيْلَمِيَّا

اللَّهُمَّ إِنِّي هُدَىٰ هُدًىٰ أَزْمَتْهُ لِنَفْسِي عَقْلَنِهَا بِعِقَالٍ مَّشِيتْهُ كَ

لینی ای خداوند من این همارهای لغرض هرگز من که بسته ام آنها را بر سیحان
بای شنید و اراده توعض تقویتیش و انتقال امور سهیت بجز سرت بازیم

جز اسمه - اَزْمَقَةَ - جمع زَمَقَ است بمعنى هما عقل معنی را بطل و بشر بغير از باب خَلْعَقْ لغایلی یعنی هر دو باب آمده و اما بمعنی اور اک کبیر عین آمده ا فلا تعقلون - عِقَال جمع عَقْلُوا است - المَجْدُ عَقْلُ جَبَلْ فی قَدْ بِهِ الْبَعْرِ فی وَسْطِ ذَرَا عَجَبَهُ - دیگرانی که بدان دست شترابندند -

وَهُدِيَهُ أَعْبَاءُ ذُنُوبِي دَرَأْتُهَا بِرَحْمَتِكَ وَرَأْفَادَهُ
یعنی این است بارهای گناهان من که رفع کرده ام آثارا بر حممت درفت
و هر باز تو - أَعْبَاءُ - بفتح همزه جمع عباء است بکبر عین و سکون
پا، بمعنی بار العیا و لفظ و الحمل بوج اعباء - المَجْدُ وَاضْنَافُهُ اعباء
بنوب اضنافه بیانیه است - دَرَرَهُ بمعنى دفع است و باه در بر حمتك
شاید بیبی باشد و شاید با و استعانت باشد -

وَهُدِيَهُ أَهْوَاهِي الْمُضَلَّةُ وَكَلَّتُهَا إِلَى جِنَابِ لَطْفِكَ
یعنی این است نو همیش های گمراه کنده من و اگذار مزدم آثارا بساحت
لطیف تو آهوا جمع هواست بمعنی میل و نیل بمشتیات و نو همیشها
ومَضَلَّة بمعنی کراه کننده - وَكَلَّ بفتح دا و و سکون کاف بمعنی
و اگذاشت - وَلَطْفُ امریت که سرت بظاهرت و بعد از
سعیت بوده باشد و بحسب نه سلطق هر بازی و حممت را گویند
فَاجْعَلِ اللَّهُمَّ صَبَا حُجَّى هُدِيَانًا ذَلَّاعَلَى يَضِياءِ الْمَدَى
وَالسَّلَامَةَ فِي الدَّهْنِ وَالدَّهْنَا - بعنی هرگاه اجریان

پس بگردان بارخدا یا این صبحای غریب مرا فزود آینده بمن بار دشمنی را هنای دستلاست در دین و دینای تشبیه فرموده صبحای غریب صبحای را بجهة اشرف دخلوان و یافتن افتاب در آن زمان نزول نازلی از علو دستتعاره فرموده نزول را از برای آن و این قسم استعارة تبعیه است و میتواند بود که استاد نزول عجیب باح بطریق تجویز عقلی نباشد بلایت طرفیت و مراد نزول ملائمه باشد در آن فاعل فیضیه در فاجعل دستعویت است بدین معنا و از فرات سابقه فاجعل مفعی مگر ذا این - و صبا حی - مفعول اول آن - و نازل افسوسی ای آن - و علی - طرف لنو و متعلق بنازل اگر و پاره بعضیاء المهدی باه ملایت و صبا جلت و در محل حال واقع است از فاعل نازل و هنای فضیاء بهدی اضافه مشبه است ب شبیه و میتواند بود که همی تشبیه باشد با آن افتاب بدریق استفاده کنیه و اضافه فضیاء با آن عمل سهل التنبیل باشد و بدی مفعی رستی است در اه نهانی و جمله و آن استدالته فی الدین والذین عطف است ب فضیاء المهدی -

وَمَا يُؤْجِنُهُ مِنْ كَيْدِ الْعِدَى وَقِيَةً مِنْ
وَرْدِيَّاتِ الْهَوَى - یعنی بگردان شب را پسی از مکر دشمنان
و بگاه دارند از پلاک کنند و های چو س - جنتة - بعض جمیع مجرمه
نون رسیده مفعی سپه است - و عدی بکبر غین و قصر جمع عده است
ماشی اعداء و در بعض نسخ کید الا عده ا، فبسط شده است و مردیات مفعی
عبدکارات و اضافه آن بیوی اضافه بیانیه است -

فَإِنَّكَ فَادِرٌ عَلَىٰ مَا تَشَاءُ وَلَا يَوْمَ تُنَبَّهُ إِلَيْكَ مِنْ قَسْطَنْتَانِيَةٍ
أَنْذَلَكَ هِرَقْلِيَّةٌ شَاهَةٌ - لَپْسٌ بِهِ سَبَّبَكَهُ تَهْلِيَّةٌ تَبَانَاهُ بِرَأْيِكَهُ بِخَوَاهِيَّةٍ
مِنْزَلَهُ مَسْدِيَّهِيَّا پَادِشَاهِيَّا رَاهِرَكَهُ بِسْمُواهِيَّهِ دِسْبَيْكَرِيَّا پَادِشَاهِيَّا زَانِ
هِرَكَهُ بِسْمُواهِيَّا - لَهِرَقْلِيَّةٌ شَاهَةٌ دَنْزِيلُ مَنْ تَشَاءُ - دَغْزِيزْيَزِيلُ هِرَكَهُ
رَاهِرَكَهُ بِسْمُواهِيَّهِ دَخْوارِيَّهِ مَنْ هِرَكَهُ رَاهِرَكَهُ بِسْمُواهِيَّهِ -
بِسْبَلِيَّهُ بِسْبَلِيَّهُ رَاهِلَكَهُ عَلَادِسَلِيَّهُ شَاهِيَّهُ قَلِيلُهُ - بَهْتَ قَدْرَتَهُ
ذَاهِتَ خَرْدَنْوَبِيَّهُ بِعَجَيْقَنَهُ تَوْهِرَهُ حِزْرَتَوْنَانِيَّهُ -

تَبَرُّجُ الْتَّيْلِ فِي الْمَهَارَ وَتَوْبَجُ الْمَسَارِ فِي الْمَيْمَانِ
وَتَخْرُجُ الْمَكَحَّ مِنَ الْمَسَىٰ وَتَخْرُجُ الْمَهَىٰ مِنَ الْمَجَىٰ وَتَزَدَّ
مَرْتَلَةَ شَاءَ وَلَهُ بَرِّيَّةٌ يَلْتَاهُ . . . دَدَ حَسْلَ عَيْوَانِيَّ شَرَادَرَهُ
دَرَدَرَهُ دَرَشَهُ بَرِّهُ دَرِّهُ آدَرِيَّ زَنْدَهُ رَانَزَرَهُ لَيْلَهُ سَوْهُ مَنَهُ
لَزَكَهُ فَرَهُ بَرَدَهُ رَازَزَنْدَهُ كَهُ فَرَرَهُ ازَمُونَهُ دَرَدَرِيَّ بَيْدَهُ بَهَرَهُ
لَمَيْدَهُ بَهَيَّ بَهَ دَنَهُ اَنَهَانَهُ دَشَهُ . اَبَيَ مَهَا سَبَهُ وَبَاهُ خَوَهَشَهُ تَلَبَّيَهُ
لَبَّيَ اَقْبَاهُ سَرَاهُ زَكَنَهُ مَهَهُ سَقَهُ وَاَنَبَاهُ سَرَهُ لَقَنَهُ يَمَنَهُ شَاهُهُ دَنَرَهُ سَتَهُ
لَرَاهُنَهُ زَانَهُ اَلَكَهُ اَلَّاقَهُ اَلَّاقَهُ اَلَّاقَهُ اَلَّاقَهُ اَلَّاقَهُ اَلَّاقَهُ اَلَّاقَهُ اَلَّاقَهُ
فَالَّهُ اَللَّهُ لَعَلَكَهُ اَجَاهُ اَلَّابِسَهُهُ دَرَاقَعَهُهُ هَسَتَهُهُ دَرَغَطَبَهُهُ دَرَعَاهُهُ اَلَّاقَهُ
اَلَّاقَهُهُ دَهَسَتَهُهُ دَهَسَتَهُهُ دَهَسَتَهُهُ دَهَسَتَهُهُ دَهَسَتَهُهُ دَهَسَتَهُهُ دَهَسَتَهُهُ
الْمَجَواهِيَّ دَهَسَهُهُ دَهَسَهُهُ دَهَسَهُهُ دَهَسَهُهُ دَهَسَهُهُ دَهَسَهُهُ دَهَسَهُهُ دَهَسَهُهُ

۱- محمود مجتبیول ۲- مباح بندول ۳- مردود مرذول - اول آنچه بود
بوده باشد در خطب و موعظ و عمود و مدح پنجه وال او ص ۴ دوم در
غزل و صفات و فضیل و رسائل و تجوایز تو را پس برداشت
کی آنچه هزارجت بخودداده بیش این آیا بهم خواست -
تفصیل آیه در معرض هزار و یک خفت و نفوذ بالله من ذلک و با وجود
این هزار مستندی برای این فسیل هم نظر نمیباشد و در این مقام بخط
کلام سبب هزار و هزار بیت زینی کفا است -

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ الْعَظِيمَ وَسَمِيعُكَ -

یعنی خیت خدائی گر تو از جمیع چیزها بیکه لایق و سزا دار مساحت قدس
بغضن تبرخیت پاک میکنیم تو زاده ای نه اوند سب جمیع جمیع صفات و دکھایه
و حلقیکه متبرخیم کجه هنامی را برمیزنت تو نیو که بن غطاء فرموده ۰

وَمَنْ ذَا يَعْلَمُ
مَا أَنْتَ فَلَا يَمْهَابُكَ . - يعنی بیست بکسر که بثناءه قدر
تو را وترس از تو در جهش نسخ قددار که پیا شد یعنی بیست بکسر که
بثناءه قدر و بزرگی تو را وترس از تو وکیت بکسر که بداند که تو بیست
پیشتر مسداز تو در اینجا حضرت صلوات اللہ علیہ شادید فتحه فرموده خوفرا
هیان خشیت که که ناشی از علم باشد اینجا یخشن اللہ من عباده العلم
لذتبیحه - ناادر این مورد دمعنی الذی یباشد و معذبان در یعرف ادک
شی است و اخراج علم و نسبه اد ایکار است . -

الْفَتَّ بِقُدْرَاتِكَ الْفِرَقَ وَفَاقَتْ بِرَحْمَتِكَ الْفَلَقَ
 بعْنِي الْفَتَ دَادِي وَفِرَاهِمْ آوْرَدِي بِقُدْرَاتِ خُودِهِ وَدِلْعِنْ نَسْخَ عَمَشِبِهِ يَكَبِيشِتْ خُودِهِ طَوَالِيفِ مُخْتَفِي عَالَمِهِ وَشَكَا فَتِي بِرَحْمَتِهِ، خُودِهِ بِسَعْيِهِ يَعْنِي
 ظَاهِرِ سَاخْتِي رَوْدِهِ بِعْضِي اِنْزَخَ بِقُدْرَاتِكَ الْفَلَقِ) صَبَحَ رَأْوِجَدِا
 كَرْدَائِيدِي وَبِرَوْنِ آوْرَدِي اِنْزَا اِزْطَمَتْ شَبَ - وَانْزَفَتْ بِكَرْفَلِهِ
 دَيْنَاهِي الْغَسِيقَ - وَنُورَانِي كَرْدَائِيدِي بِكَرْمِ خُودِ تَارِيكي هَيْ شَبَ رَا

وَانْهَرَتْ الْمَيَاهَ مِنَ الصُّمِّ الصَّيَاخِيدِ عَذْنَا وَأَهْجَاجَا
 وَرَدَانِ كَرْدَائِيدِي اَهْبَارِ اِزْسَنْهِي، مِنْ سَلْبِهِمْ وَعَالَتِهِ كَهْ بِصِيَ شَرِين
 وَزَشْكَوارِ وَعَبْنِي تَلْخَ دَنَاكَوَارَهَهَ - اِهْنَاهِ بِعْنِي، دَانِ كَرْدَائِيدِانِ هَتْ
 صَمَهِرَ - لِفِنِمِ صَادِهِهِ وَتَشَدِيِهِمْ سَبَبَ وَخَتْ بِحَيَثِيَهِ كَهْ بِزِيزِي تَفَوَّهَ
 وَآنِ تَوانِ بِنُودِ وَازِيَنْيَا هَتْ كَهْ كَرِهِ اِسْمِ كَهْيَهِ - صَيَاخِيدِ جَمِيعِ
 عَيْنِهِدِهِتْ وَصِيزِرِسَنَكِ مَحْكَرِهِ، اَكَوْنِيدِ وَعَطْفِ بِيَانِ صَمِّ وَاقِعِ شَهِ

وَآنْزَلَتْ مِنَ الْمَعْصِرَاتِ مَاَهَ تَهَا جَاهَا - يَعنِي وَفِرْوَ
 فَرْسَتَادِي اِزْبَرِهَا اَبِي رَاهِكِ بِسَيَارِ رِيزَانِ هَتْ - اَى مِنَ السَّخَابِ
 اَهْنِي تَقَعَدَنَ السَّخَابِ بِحَيْمَلِ المَاءِ شَهِي عَصَرَهِ اَلْوِيَاحِ ذَتِيلِ المَاءِ
 كَهَا بِسِيلِ بِعَصَرِ الثَّوَبِ .

وَجَعَلَتَ الشَّمَسَ وَالْقَمَرَ لِتَبَرِّهِهِ بِسَرَاجَاهَا وَهَاجَاهَا -
 دَنِ غَهِرِ اَرْنَعَادِسَ قِهْمَاهَا اِبْتَدَأَتْ بِهِ لَغُونَبَا وَلَأَعْلَاهَجَاهَا
 يَعنِي وَكَرْدَائِيدِي آفِيَابِ وَماَهِهِ اِزْبَرَانِي خَلَايِقِ چَرَاغِ بِسَيَارِ دَخْشَنِهِ

من حملات الفلاح

دان آنکه مرتبه شوی و زنجیر ابتداه با آن کرد و تقبی دارخ دباره را
برآشیده - مرجعی غلبه است سیراچ - هرائی - و همچنان - درسته
دیا است بکار برداشت - مرتبه شده کار عیشان - لغزوی بکار نسبت
لشیان علاوه چاره و دوجای استیل اقیانی زایست سره بنا و پیاشه کار
ماستیا اس در جمله از جملات قبل در تمجیسه اینکه المیل به المنهار آن

**فَإِنْ أَمْرُكَ تَوْحِيدَ بِالْعِزَّةِ وَالْبَقَاءِ وَقَبْرَتِ عِبَادَةِ زِيَادَةِ الْمَوْتِ وَلِفَتَنَةِ
يُعْنِي سِرَّكَ تَكَبَّرَ وَبَيْكَانَه شَهَادَتَه بَرْزَتْ وَبَقَاءَ وَسَقْدَرَه نَوْدَه هَبَتْ
بَنَدَگَانَ خَوْدَرَ ابْسِبَه مَوْتَه وَقَنَادَه - وَتَوْحِيدَه - سَيْلَانَه تَرَتَه عَنْتَه بَنَیَ
بَنَه بَعْدَه، پَاسِبَه کَمَی وَأَنْقَاصَ لِفَظَ عِبَادَه يُعْنِي بَنَه گَانَ بَهْوَتَه مَلْكَنَه اسْتَه کَهْتَه
بَنَه بَهْنَه مَقْتُورَه بَاشْتَه بَاقَه حَسْنَه ابْرَقَه اوْلَى وَنَظَارَاه بَسِيرَاه هَتَه -
وَمَيْلَه عَلَى تَوْحِيدَه وَاللهُ أَلَا تَقْيَاه - - حَمَدَه دَوْدَه وَنَفْسَتَه بَرْجَه
وَآلَه مَحْمُودَه الله عَلَيْهِمْ كَه پَرْبَرَه کَارَانَه - - وَأَسْبَجَه دَعَاهُه**

وَأَسْمَعَه دَلَائِلَه وَعَقْدَه بِعَصْمَتِ الْكَأْمَلَه وَرَجَاهُه

صفر و نجات نرمایی دعای مراد بشنو فرماید و نه ای مراد ایشان
ابداسته است) چنانچه در سمع اَللَّهُمَّ حَمِدَه - ددعاه لا سمع
و سمع اَللَّهُمَّ دعاه - سمعین معنی محوظ است) و حقيقة یعنی محظ
و نجذ و ستم فرمایی بفضل خودت آرزو و ایمه مراد -

**يَا أَخْيَرَهُمْ دَخْلَهُ حَسْنَتِهِ الضَّيْرَهُ وَالْمَأْمُولُ لِكُلِّ عَهْدٍ وَدِيَهُ
يَا أَنْزَلَهُ حَدَاجَتَهُ - اَهِيَّهُ حَسْنَهُ کَه نواهه شده هست بر ایمه**

به عالی و فاقه و بینر کیکه همید داشته شده را اگر مامول عطف بر خبر باشد،
باید هر دشوار داشت - تنبیه - خیر افضل تفضیل است
و دصل اخیر بوده و بمحضین شر هزو از کثرت استعمال محمد ذوق شده - گشوف
الظیر بر مامول مستعد داشته شده برای اینکه دفع مضرت ایم است
از حب سفعت و مراد از عصمه مطلب صعب المزال و مراد از زیمه مطلب سهل
المزال و ممکن است لتفهیر چنین باشد لِيُكْثِلْ دفع عمر و حب بیر باشد
و لِكَ يعنی لا ایغرك - پس معنی هشت بسوی تو فرد آوردم حذب
خود را دارم هم مقاصده نداشته است -

فَلَا تَرْدَهْنِ مِنْ سَيْنِ مَوَاهِبِكَ خَائِنًا يَا كَرِيمًا كَرِيمًا
يَا كَرِيمُ - پس دست ما یار دستیز ما ای مراد از مواهب بخشش باشی
رفیعه خود نویسید و بی برد ای بخشش کشته ای بخشش کشته
و در شنجه همیشه هم بخار دارد - وَ لَا حُولَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ وَ لَا يَعْفُرُ سَعْ دیگر بر حینک یا آرختم آلمرا چنین
و در دو منیزه دیگر - وَصَلَى اللَّهُ تَعَالَى سَلَامٌ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّ
هِرْبَنَ - و دعای سجده را یز مر جوں مخلبی راه بیان فرموده -

وَسَمِعَتِي يَسِيدُ وَيَقُولُ الْهُنْ قَبْلِي مَحْبُوبٌ وَلَنْفُسِي مَعِيُوبٌ
وَعَقْلِي مَغْلُوبٌ وَهُوَ أَبِي غَالِبٍ وَطَاعَتِي قَلْبِي
مَعْصِيَيْ كَثِيرٌ وَلِسَانِي مُقْرِئٌ بِالذُّنُوبِ فَكَفَ حَلْقِي
يَا سَلَامٌ لِلْعَبُوبِ يَا عَلَمَ الرَّغَيْبِ وَمَا كَاشِفَ الْأَوْبِ

اعفِرْدُ نُوبِي كَلْهَا بِحُرْمَةِ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ يَا عَفَّا
نَا عَفَّا رُبْ يَا عَفَّا زَبْرَ حَتِّيكَ يَا أَدَمَ الْجَهَنَّمَ -

برحسب خواهش اتفای آقا بیرز اینجا ناشکری این دو
دعادر وقت طبع محقق شده کمی دعایت که نقل فرموده آنرا صاحب عایة
الرام که آن کتاب ترجمه شده است سهی بگفایه الخصم - رد آیت ۳۸
سی و هشت از باب سی و آد و آن هفتاد و هیش مردی از عامه است
از حموینی با سند خود از امام حسین علیه السلام خبر طولانی است تا آنجا
که سیفر ماید ابی بن کعب در پر کرد مایر رسول الله آن دعا کد ام است فرمود
چون از من از فاعل شوی پیش از آنکه از جای خود بر حیثیتی گمبو -

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِكُلِّيٍّ مَا يَلَكَ وَمَا عَاقِلٌ عَزَّ شَكَرَ
وَسَخَانَ سَمَاوَاتِكَ وَأَرْضِكَ وَأَنْتَ بِإِيمَانِكَ وَرَسْلَكَ
آتُنَّكَ تَعْبِيرَةً لِنِعَمِكَ فَقَدْ رَهْقَتِي مِنْ أَمْرِكَ عَسْرَ سَلَامًا
آتُنَّكَ تَصْلِيَةً عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ نُجَاحٍ وَآتُنَّكَ تَحْمِيلَ جِنِّينَ
عَسْرَيْنِي لِيَسْرًا - ۔ یعنی این دعا را بخواهی خدا برخوار کارهای

مشکل نه آسان کند و سینه ترا پر از عذر و حکمت گرداند و در وقت مردن
ذبانت را بکلمه **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ أَكُوْكَنْ** تا آخر خبر داشت
و حکمت که کهنسی راه سنه حسن و ایت کرده از حضرت باقر علیہ السلام
که نعمود که تخریب کنفایت کنند و هست ترا از دعا بعد از فرضیه هست که بگویی

**اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ كُلِّ خَيْرٍ حَاطِطَ بِهِ عَلَيْكَ
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ كُلِّ شَرٍ حَاطِطَ بِهِ عَلَيْكَ اللَّهُمَّ
إِنِّي أَسْأَلُكَ عَافِيَاتِكَ فِي أُمُورِ كُلِّهَا وَأَعُوذُ بِكَ
مِنْ خَرْزِي الدُّنْيَا وَعَذَابِ الْآخِرَةِ** دشیخ بهائی
در جبل المتنین فرموده بحسب این فبرائینه از سایر دعاهای دارده
کنفایت دارند هست - انتی -

دار ز شیخ شهید منقول است که حضرت رسول صلی الله علیہ وآلہ فرموده
هر که خواهد که خدا او را در فیماست بر اعمال بد او مطلع نگرداند و دیوان
کنایان اور انکشاپهای که لعنه از هر نماز این دعا را بخواهد -

**اللَّهُمَّ إِنَّمَا مَغْفِرَاتِكَ أَرْجُونَ مِنْ عَلَمٍ وَإِنَّ رَحْمَاتِكَ أَوْسَعٌ
مِنْ ذَنْبِي اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ دُشْنِي عَظِيمًا فَعَفْوُكَ
أَعْظُمُ مِنْ ذَنْبِي اللَّهُمَّ إِنْ لَزِمَّ أَكُونُ أَهْلَمُ آنَّا بَلَغَ
رَحْمَتِكَ أَهْلَمُ آنَّ تَبْلُغَنِي وَلَشَعْنِي لِأَهْتَنَا وَسَعَتْ كُلُّ**

شَيْءٍ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ -

كَثِيرَ مَشْكُونَ قَلَّهُ - بِدِسْتِيَارِيْ ا قَامِيَهُ ا سَدَّا لَهُ خُشَّا

در مطبع سعادت بطبع دهید

تیر ماه ۱۳۶۴ قمری





سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران



سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

بسمه الرءوف

بحمد الله و الملة دعاء صباح منقوله از

حضرت مولی الہ ولی

علی علیه السلام

با شرح بقلم آقا حاج شیخ آقا طبع گردید

امید است که مؤمنین ورد با مداد خود قرارداده

شارح و بانی طبع و هر کس خدمتی در طبع آن کرده

از دعا فراموش ننمایند

